

uheldig, navnlig i Belysning af det Tidspunkt, hvorpaa de blev fremsat.

Formanden: Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rambusch: Det var en ganske mærkværdig Begrundelse, hvorved den højtærede Minister kom til, at mine Udtalelser skulde være en Anklage imod den danske Befalingsmandsstand. Min Udtalelse om, hvilke Midler en Befalingsmand har til at faa sine Folk til at gøre deres Pligt, var ganske simpelt et forkortet Referat af, hvad der staa i Tjenestereglementet. Men i øvrigt, al Ministerens Udenomspassiar har ikke rokket ved den Kendsgerning, at Premierløjtnanten er optraadt under de vanskeligste Forhold og har genoprettet Disciplinen ved det mildest mulige Mittel, og det var Formaalet med hans Ord, om de saa har været uheldige, maa være en Biting i Sammenligning dermed.

Knuth: Jeg tror, at der er forskellige Anskuelse om Ministerens Tale. Jeg hører, at der var nogle, som fandt, at Ministerens Svar var fortræffeligt og ganske overbevisende, og at derefter al Tale om Premierløjtnant Christensens Sag var overflødig. Jeg deler nu ikke den Anskuelse; jeg har nemlig den Anskuelse, at Ministerens Svar aldeles ikke rokkede ved det, der var hævdet af det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Godskesen), idet denne fremdrog den rent juridiske Side af Sagen. Der er ikke rokket ved, at Ministeren her er traadt op paa en Maade, som er fuldstændig eksempelløs; det er fuldstændig uden Sidestykke, at Ministeren sætter en Mand fra sin Stilling, fordi der i Blade, hvis Troværdighed ikke altid har været uomtvistet, har staaet nogle anonyme Artikler. Og hvad gaar saa disse anonyme Artikler ud paa? Ja, de gaar ud paa, at en Officer under en Øvelse har sagt noget, som nu altsaa Krigsretten har erklæret absolut ikke var strafbart, men som nogle mener ikke skulde været sagt. Hvem er den skyldige? Det er paalagt, at der skulde hævdes en forsigtig Tone, men der er vel ikke derved tænkt paa nogle Menneskers Samtale, men derimod paa, hvad der kommer offentlig frem i Pressen; det er derpaa, Eftertrykket ligger, der skal Fingern sættes. Men Justitsministeren, som ellers har været meget følsom for, hvad der er kommet frem i Pressen, fandt ingen Anledning til, da disse Blade frem-

drog noget, som efter hans Mening var højest skadeligt, da at gribe ind. Nej, man suspenderer — eller hvad man vil kalde det — en Officer paa blot Mistanke i Stedet for at gaa løs paa Blade, som søger at udbrede disse efter Justitsministerens Mening højest skadelige Udtalelser. Det havde været den naturligste Vej at gaa, men intet fornuftigt Menneske kunde tænke sig, at der kunde være noget landsskadeligt i, at en Officer sagde til sine Soldater, at de kunde komme i det Tilfælde at staa overfor Pikkelhuerne eller andre. Jeg gad vide, hvorfor vi har indkaldt Styrken, hvorfor vi overhovedet har en Hær, og hvorfor navnlig vi har indkaldt den ved denne Lejlighed, naar det ikke er med den bestemte Forudsætning for Øje, at noget slikt skulde kunne ske. Det er mig ufatteligt, at det skal udlægges som landsskadeligt, at en Officer siger, at hvis vi stod overfor et saadant Tilfælde, kunde de blødagtige have godt af at komme til at staa overfor rigtige Soldater. Det er mig ganske ufatteligt, hvorledes nogen kan tænke sig, at en saadan Udtalelse skulde være saa skadelig, at den kunde bringe politiske Forviklinger. Derimod kunde jeg godt tænke mig, at naar et Blad, hvad enten det var det ene eller det andet, fremstiller det, oven i Købet ganske ensidigt, saaledes som om han havde talt om Pikkelhuerne alene, kunde deri være noget uheldigt, men saa havde Vejen været at tage fat i disse Blade og for øvrigt søgt at faa at vide, om han overhovedet havde sagt det, og lade ham faa den Ret, som alle andre har, at Sagen bliver undersøgt, inden man straffer.

Justitsministeren (Zahle): Det ærede Medlem (Knuth) mente, at man skulde ikke være skredet ind fra Forsvarsministerens Side mod Premierløjtnant Christensen, derimod skulde jeg som Justitsminister være skredet ind imod Pressen. Altsaa, den Mand, der er optraadt uheldigt, skulde man ikke skride ind imod, men den Presse, som paatalte den uheldige Optraeden, skulde man skride ind imod. — Saa siger det ærede Medlem videre, at det skulde man have gjort, fordi Forholdet blev publict ved Pressens Udbredelse. Men Forholdet her er jo, at Pressen samtidig med Udbredelsen paatalte Sagen. — En saadan enkelt Udtalelse af en enkelt Officer kan ikke bringe os i Forvikling, heller ikke, naar den refereres i Pressen, men en Tone hos vore Officerer, en Del af vor Befolkning, som var af den Beskaffenhed, kunde